

STROFE
PENTRU
TOATĂ
LUMEA

Această carte s'a tipărit în două formate, și anume:

o sută de exemplare, format mare, sub copertă specială, trase pe hârtie velină fabricată pentru Editura «Cultura Națională», din care douăzeci și șase de exemplare semnate de autor și nepuse în comerț, numerotate dela A la Z, și șaptezeci și patru de exemplare subscrise, numerotate dela 1 la 74;

trei mii o sută de exemplare format mic, trase pe hârtie de tipar vergé.

Toate exemplarele cuprind vignete desenate de A. Brătescu-Voinești.

I O N M I N U L E S C U

STROFE

PENTRU

TOATĂ LUMEA

BUCUREȘTI

EDITURA „CULTURA NAȚIONALĂ“

2, Pasajul Macca, 2

1930

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota *54098 Duflet*
Inventar *C464.271*

54098

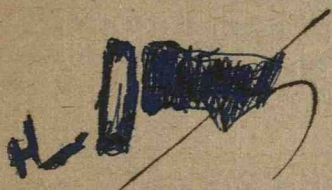
B.C.U. "Carol I" - Bucuresti

C464271

STROFE
PENTRU ELEMENTELE NATUREI

LUI ION I. PILLAT

STROFE PENTRU LUMINA

Și se făcu lumină!...

Și iată-te stăpână, pe cei ce-aveau să fie stăpâni
pe 'ntreg pământul...

Și iată-te 'mpreună cu ei, pornind de mână, ca
să-i deprinzi cu focul, cu ploaia, și cu vântul...

*

Și le-arătași albastrul însângerat de soare, pă-
durile cu cedrii și munții cu cărbuni, câmpiile cu
grîne și mărilor cu sare, livezile cu prune și iarba
cu căpșuni...

*

Și le-arătași viața multiplă-abia creată, și din
pământul umed, treptat, treptat cum naște, și pa-
sărea ce zboară, și peștele ce 'nnoată, și lupul rău
ce urlă, și mielul blând ce paște...

*

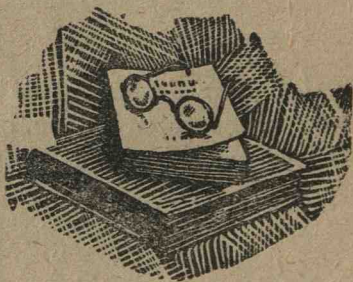
Și le-arătași putința refugiului prin peșteri, și trestia să-și facă colibele pe lacuri, și cremenea cu care lucrară primii meșteri, oțelul pentru suliți și lemnul pentru arcuri...

*

Și le-arătași minunea ce 'nfiorează noaptea, pe cei ce dorm alături — strein lângă streină — și taina 'mpreunării, sortită 'n ziua-a șaptea...

Și le-arătași urmașii...

Și se făcu lumină!...

STROFE PENTRU FOC...

Când Prometeu te-a smuls din mâna atotputernicului Zeu, îmbogățind cu o jertfă nouă, altaru-arhaicelor mituri, el n'a știut că — drept răsplată — în urma lui, alt Prometeu, îi va reduce sacrificiul la o... cutie de chibrituri...

*

De și-ai rămas acelaș vecinic, nu ești același nici odată și nici nu porți acelaș nume, când construiești sau când distrugi, sau când — trăindu-ți moștenirea fatală și neînduplecată — presari în urma ta blesteme sau faci să ți se 'nalțe rugi...

*

Nu ești acelaș nici odată...

Nici când despici copacii 'n două, nici când

pătrunzi din casă'n casă amenințându-ne avu-
tul, și nici când — strânși în jurul vetrei — ne
dai ades prilej și nouă, să stăm de vorbă cu bu-
nicii, cu morții scumpi și cu trecutul...

*

Și totuș tu ești de-opotrivă și cobeă noastră
și norocul. Și-or care-ar fi voința Celui de sus,
te binecuvântăm, deși din darurile vechei mi-
tologii, tu singur — Focul — nu ne-ai fost dat
de bună voe și-a trebuit să te furăm...

STROFE PENTRU VÂNT

Nu te cunoaștem nimeni!..

Și totuș te simțim cum mergi cu noi alături,
pe câmp și prin orașe, și cum îți schimbi ființa
— proteic anonim — cu suflet de duhovnic și
gesturi de cravașe...

*

Nu te cunoaștem nimeni!..

Dar știm că tu respiri prin noi și'n orches-
trarea naturei, când s'agită, tu ești când picu-
lina cu scurte ciripiri, când toba unisonă cu răg-
nete de vită...

*

Nu te cunoaștem nimeni!..

Dar știm că ne ești frate, deși mergând alături,
rămânem tot streini, și când ne mângâi fruntea
și holdele bogate, și când ne smulgi copacii, din
câmp și din grădini...

*

Când negrele corăbii cu pânțele pline, te simt în pânze, gata cu ele să pornești, noi știm că 'ndestularea sosește, și cu tine, sosesc și mateloții și nouile povești...

*

Și tot așa, pe dealuri, când morile-și iau sborul, și aripele-ți cântă un imn de preamărire, noi știm că Don Quijote e 'nvins și 'nvingătorul ești tu, ce ne-aduci pâine, belșug și fericire.

STROFE PENTRU PLOAIE

Imperativă și sonoră ca un final de tamburină, când fulgerile vagabonde, te prind și-ți sfâșie vestmântul, cobori spre noi, cu lăcomia păgână, caldă și felină, a unor buze pătimașe, ce-ar săruta întreg pământul...

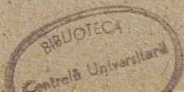
*

Pe-acoperișurile roșii, deștepți orchestrele stridente — alarma fizicelor goarne și tusea tobelor gripate — în ritmul căroră, pe stradă, trec nesfârșite regimente, ce smulg aplauze compacte și aclamări halucinate.

*

Pe zidurile vechi de case și pe trotuarele murdare, presari miresmile aduse din necuprinsuri fără pază, și sub cupola cenușie, ființa ta multiplă, pare un gest de Arhiereu ce iartă, și 'n urmă binecuvântează.

*

Pădurile bătrâne-și cască spre tine gurile 'nsetate, iar câmpul răscolit de oameni și rumenit adânc de soare, te 'nghite lacom...

Și de-alungul șoselelor kilometrate, tu pari un șir de caravane, ce duc Saharei de mâncare.

STROFE PENTRU ZĂPADA

Mireasă-a brazilor geometrici și-a brazdelor însemânțate — solemnitățe albă, rece, fatală, mută și divină — tu vii cu grații de Madonă sau de Fecioară bizantină și pleci cu gesturi de bachantă, stigmatizată de păcate.

*

Nu te dorește-aproape nimeni deși te-așteaptă toți să vii... Și frumusețea ta bizară, n'o cântă nimeni decât, poate, îndrăgostiții de imagini abstracte și imaculate — cumiții tăetori de lemne, și nebunaticii copii.

*

Și totuși, când cobori suspectă, insinuantă și egală, pe câmp, pe arbori și pe ape, pe străzi, pe case și pe noi, tu schimbi în plăsmuiri lunare, întreaga pastă de noroi, iar pe Maria din Magdala, o 'mbraci în peplum de vestală.

*

Și 'n timp ce toți, de-opotrivă, pigmei și umiliți simțim puterea-ți magică ce 'ngheață, distruge, arde și crează; doar ciorile sacerdotale, te mai insultă și-ți pătează — cu hieroglificele lor negre și strănii — albul unanim.

STROFE PENTRU INTUNERIC

După fiecare act al tragediei, tu cobori banal
ca o cortină și din spasmul agoniei de lumină,
împrumuți aspecte noi monotonei.

*

Intuneric... Intuneric... Intuneric!...

Cu vestmântul tău de doliu sau de gală, tu 'nfră-
țești o noapte boreală, cu orchestra unui dirijor
histeric...

*

Tu unifici adevărul cu minciuna, tu amesteci
frumusețea cu urâtul și 'ntregești prezentul cu
trecutul, când nimicul și cu totul făceau una...

*

Ca o pleoapă obosită, sub povara unei lacrimi în-
crustate între gene, tu te 'nalți și te cobori alene,
alternând asfaltul cu Carrara!..

*

Intuneric — frate bun cu nebunia, cu iubirea,
cu păcatul și cu crima, tu ești ritmul infinitului
și rima, ce ne legi în somn cu vecinicia.

STROFE
PENTRU CELE PATRU ANOTIMPURI

PRIMĂVARĂ INUTILĂ

LUI ADRIAN MANIU

Sufocată de viața cu program
Și de-același „va urma“ cotidian,
Al savanților cu barbă, cu șoșoni și ochelari —
Pedagogi și profesori octogenari
De algebră, geografie și pian;
Primăvara,
A isbit cu pumnu 'n geam
Și-a fugit din pension
De la „Notre-Dame de Sion“

I-am citit isprava 'n calendar
Și-am pornit îndată după ea
S'o 'ntâlnesc în Cișmigiu
Sau la Șosea,
Cum făceam alt'dată 'n fiecare an,
Când eram și eu ca ea — un licean
Cu frecvența cursurilor pe... trotuar...

Dar de data asta, nu știu cum,
N'am dat nici măcar de urma ei pe drum...

Poate n'am mai cunoscut-o eu,
Poate drumul ei și drumul meu,
S'au schimbat de mult,

Și-acum

Nu mai fac același drum...

Sau pe drumul dela Ateneu

Până la Șosea

Și Hipodrom,

Primăvara n'a 'ntâlnit în capitală nici un om

Să-i ureze ca pe vremuri „bun sosit“

Și probabil că de ciudă, în oglindă s'a privit,

Și-a dat seama c'a visat,

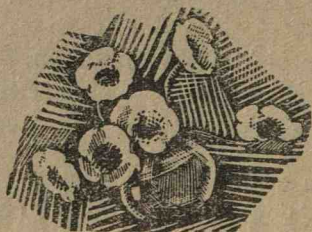
C'a spart geamul doar în vis,

Și că visul evadărei, n'a fost vis adevărat!..

Primăvară, primăvară

Inutila mea fecioară,

Nu cumva te-ai sinucis?..

VARA IN CAPITALĂ

LUI CAMIL RESSU

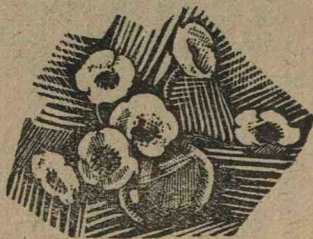
Au plecat bucureștenii toți, la băi
Și cu Vara, n'au rămas în capitală
De cât morții și gardiștii...
Iar pe străzile pustii și prin odăi,
Praful ce se 'ngroașe zilnic
Și'n covoare,
Moliile cu prezența lor fatală
Și cu vecinica lor poftă de mâncare...

De urât că n'are ce să vadă
In monumentală noastră capitală,
Vara umblă toată ziua 'n pielea goală
Prin apartamente 'nchise
Și pe stradă —
De la Parcul Carol la Șosea
Și de la Șosea la Cotroceni,
Insotită de o droaie de țigani
Și de olteni,

Care vând cireși, rahat și limonadă
 Și-o poftesc să cumpere și ea...

Vara însă-i fată dela țară —
 Bleagă și prostuță ca o oaie —
 Nu știe că 'n capitală
 Este și-o „Baie centrală“,
 Și când simte că-i zăduf din cale-afară
 Se răsfată 'n Dâmbovița cât îi place
 Ca Suzana clasică, la baie...

Iar pe mal, gardiștii — cască-gură —
 O mănâncă cu privirea lor șireată
 Ca bătrânii poftitori de trup de fată,
 Și se 'ntreabă:
 Ce să-i facă?..
 Să-i dea pace,
 S'au s'o vâre 'n beci la Prefectură?..

CU TOAMNA IN ODAE

LUI JSER

Mi-a bătut azi noapte Toamna 'n geam—
Mi-a bătut cu degete de ploaie...
Și la fel ca 'n fiecare an,
M'a rugat s'o las să intre în odae
Că-mi aduce o cutie cu „Capstan“
Și țigări de foi din Rotterdam...

Am privit în jurul meu și 'n mine:
Soba rece,
Pipa rece,
Mâna rece,
Gura rece...

Doamne!.. Cum puteam s'o las să plece?
Dacă pleacă, cine știe când mai vine?
Dacă 'n toamna asta, poate,
Toamna-mi bate
Pentru cea din urmă oară 'n geam?

„Donnez-vous la peine d'entrer Madame...”

Și femeea cu privirea fumurie
A intrat suspectă și umilă
Ca o mincinoasă profeție
De Sibylă...

A intrat...
Și-odaea mea 'ntr'o clipă
S'a încălzit ca un cuptor de pâine
Numai cu spirala unui fum de pipă
Și cu sărutarea toamnei, care mâine
O să moară, va...a...a...i!..
Bolnavă de gripă...

DE VORBĂ CU IARNA

LUI OCTAVIAN GOGA

M'am întâlnit cu Iarna la Predeal...
Era 'mbrăcată ca și-acum un an
Cu-aceiași albă rochie de bal,
Păstrată vara, sus pe Caraiman...

Călătoream spre țara unde cresc
Smochine, portocale și lămâi...
Eram într'un compartiment de clasa I
Cu geamul mat, pietrificat de ger
Și canapeaua roșie de pluș,
Sub care fredona 'n calorifer,
Sensibil ca o coardă sub arcuș,
Un vag susur de samovar rusesc...

Și-am coborât în gară, pe peron
Să schimb cu Iarna câte-va cuvinte...
Venea din nord,

Venea din Rosmersholm —
Din patria lui Ibsen și Björnson,
De-acolo, unde 'n loc de soare,
Și căldură,
Infrigurații cer... literatură...

Și m'a convins c'acolo-i mult mai bine
Decât în țara unde cresc smochine,
Curmale, portocale și lămâi,
Și din compartimentul meu de clasa I
M'am coborât ca un copil cuminte
Și m'am întors cu Iarna 'n București...

O! Tu, sfătuitoarea mea de azi 'nainte,
Ce mare ești,
Ce bună ești,
Ce caldă ești!..

STROFE
PENTRU FAPTELE DIVERSE

ULTIMA ORĂ

LUI HORIA FURTUNĂ

La Circ...

Un accident banal —

Un acrobat,

Un salt-mortal

Și...

Acrobatul nu s'a mai sculat...

Alămurile din orchestră, au tăcut

Iar clovniii din arenă, au țipat...

Dar publicul din staluri, n'a crezut

Că poate fi și-un accident adevărat

Și-a fluerat...

Zadarnic —

Mortul n'a mai înviat...

Păcat de el!..

Era un tânăr acrobat frumos,

Cu corpul tatuat de sus și până jos,

De care publicul se minuna
Când îl vedea 'ndoit ca un inel
Sau când pe bara fixă se 'nvârtea
Ca o morișcă de cafea
Cu balerina lângă el!..
Dar balerina nu-l iubea!..

Povestea lui?

Hm!..

Povestea mea —

A mea,

A ta

Și-a altora!..

Aceiași accident de circ, banal...

O zi „relâche“

Și-apoi la fel,

Cu-aceiași balerină lângă el,

Alt acrobat...

Alt salt-mortal!..

MOARTEA PASAGERULUI

LUI PERPESSICIUS

Octombre-a zugrăvit pe cer
Cu nori de-argint, de plumb și de oțel,
Tavanul unei cameri de hotel,
In care s'a 'mpușcat un pasager...

Miroase-a igrasie...
Din tavan,
Bucăți de tencuială 'ncep să cadă...
Octombre-și varsă ploaia rece 'n stradă
Și pasageru-și spală rana în lighean...

In vârful unui plop, o cioară,
Sau, poate pălăria neagră din cuier,
A pasagerului ce-a vrut să moară,
Intreabă vântul:
— Cât mai e până la cer?..

Și după câte-va minute de tăcere
Pornește 'n sbor, din plopul desfrunzit,
Spre cimitirul din apropiere...

.....
Probabil, pasagerul a murit!.,

PASTEL PROFAN

LUI DAMIAN STĂNOIU

Pălmuiți de vânturi
Și scuipați de ploi,
Sfinții de pe zidul monastirei,
Desbrăcatu-s'au de-odăjdii
Și-au rămas aproape goi
Ca Isus Christos, în clipa răstignirei...

În pridvorul monastirei e noroi,
(Fiind-că maicile nu umblă cu galoși)
Și de-atâtea câmpenești cucernicii,
Sfinții par sătui...
Și somnuroși,
Cască'n ritmul sfintei Liturghii...

Lângă zidul monastirei e 'ngropat
Un curtean ucis de Vodă, pentru-o jupăniță,
Cam prin „una mie șease sute“ — leat —

Când Muntenia era voevodat
Și curtenii toți, boeri de viță...

Restul peisajului:

Urzici

Pentru postul Paștilor ce 'ncepe mâine...

Iar de la fereastra plină de zambile

Albe,

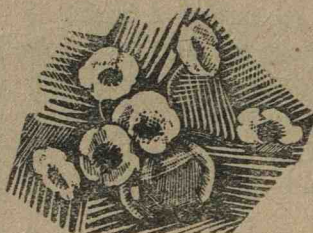
Roze,

Și liliachii,

Starița face morală unui câine

Care persecută bieteles pisici

Și s'ascunde noaptea prin... chilii...

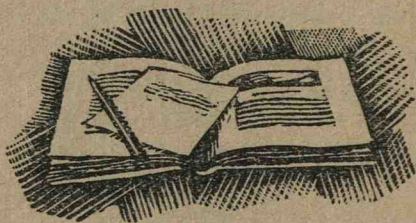
AMIAZĂ RURALĂ

LUI I. AL. VALJEAN

E cald
Și lacul pare o hartă de noroi...
E harta unei țări după război,
In care — desgustat de-atâta murdărie,
S'a sinucis și ultimul broscoi —
Un biet școlar cu nota 3 la geografie...

Pe malul lacului,
Un bou,
O vacă,
Un vițel
Și-un taur,
Recită „Testamentul nou“
Și poezia veche, din clasele primare:
«Viitor de aur
Țara noastră are!..»

Iar pe șoseaua comunală —
Cârciumarul,
Invățătorul,
Popa
Și notarul —
Cei mai de seamă gospodari din sat.
Se ceartă pe un scaun vacant de deputat.

SEARĂ RURALĂ

LUI NICHIFOR CRAINIC

Se uită soarele 'napoi...
O fi pierdut ceva,
Sau poate,
Așteaptă 'n deal, vre-un car cu boi
Să-l plimbe și prin alte sate
Cu gospodari și holde mai bogate?...

In sat la noi,
Biserica, de veche ce era,
In anul când a fost cutremur de pământ
S'a prăbușit cu turlele 'n șosea,
Și azi, casele — atâtea cât mai sunt —
Par jucării
Pentru copii,
Iar plopii, coșuri negre de mașini
Ce-au treerat
Bucatele din sat
Pentru streini...

Prin curți,
Găinele și porcii s'au culcat,
Femeile au pus de mămăligă,
Iar oamenii s'au pus la sfat
Cu popa, ce-a sosit într'o cotigă
Dela oraș,
Unde-a schimbat sedilele de caș
Cu trei duzini de lumânări de ceară,
Că'n cimitir la noi, ca'n orce sat,
Sunt îngropați și trei flăcăi, morți pentru Țară...

Dar unde-i soarele din deal?...

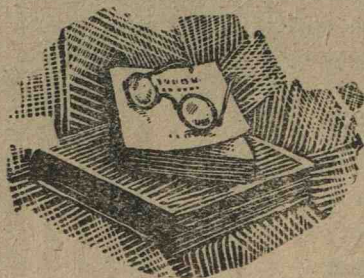
Parcă-aștepta

Pe cine-va?...

Pe semne că gonit de lună,

Și-a dat cu popa «seară bună»

Și-a scăpătat...

PLOAIE URBANĂ

LUI CORNELIU MOLDOVANU

Plouă!...

În orașul nostru românesc

Plouă așa cum știm cu toți că plouă —

Plouă „gris“ ca 'ntr'o estampă japoneză...

Pietoni pe trotuare, se răresc,

O trăsură cu un «Chrysler» în viteză,

Trec în sens invers,

Și se ciocnesc...

Iar un popă cu sutana nouă

Stă lipit de chioșcul de ziare

Ca un Crist de abanos, într'o vitrină

Plină

Cu tot felul de obiecte rare...

Plouă...

Și 'n orașul nostru ploaia cântă,

Cântă ca un fonograf stricat...

De trei zile și trei nopți, neîncetat,
Un tenor cu vocea falșă se frământă
Și pe străzi
Și 'n curte la Palat...

Un tramvay se 'ntoarce dela gară,
Și 'n tramvayul plin de pasageri,
Toată lumea cântă 'n cor, pe din afară,
Ce-a cântat și eri
Și-alaltăeri...

Plouă!...
Și 'n orașul nostru românesc,
Bântuit de gripă și ftizie,
Tinerii fumează și tușesc
Iar bătrânii, dorm în vecinicie
Ca soluțiile puse 'n... (paranteză)...

Plouă „gris“ ca 'ntr'o estampă japoneză...

AQUARELA

CLAUDIEI MILLIAN

In orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
Orășenii pe trotuare
Merg ținându-se de mână,
Și 'n orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
De sub vechile umbrele, ce suspină
Și se 'ndoaie
Umede de atâta ploaie,
Orășenii pe trotuare
Par păpuși automate, date jos din galantare.

In orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
Nu răsună pe trotuare
Decât pașii celor care merg ținându-se de mână,
Numărând
In gând
Cadența picăturilor de ploaie,

Ce coboară din umbrele,
Din burlane
Și din cer,
Cu puterea unui ser
Dătător de viață lentă,
Monotonă,
Inutilă
Și absentă...

În orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
Un bătrân și o bătrână —
Două jucării stricate,
Merg, ținându-se de mână. . .

MARINĂ ESTIVALĂ

LUI VICTOR EFTIMIU

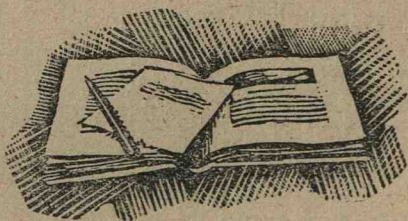
In port, nici un vapor
Și 'n larg,
Nici fum, nici pânză, nici catarg!..

Din orientul plin de soare,
De flori, de fructe aromate
Și de povești neterminate,
Din orientul plin de soare
Și maladii molipsitoare,
N'a mai sosit în port, de-azi noapte
Nimic —
Nici flori, nici fructe coapte,
Nici opium, nici tutun de pipă...

In port e liniște
Și 'n zare,
Tot liniște — (dar mult mai mare).

In larg, sirena nu mai țipă
Și macaralele-au tăcut,
Iar sus pe dig, hamalii dorm
Duhnind a spirt și-a iodoform...
Și portul parcă-a dispărut...

Doar farurile — lumânări marine,
Mai stau de veghe, nu știu pentru cine
Și grave, ca niște Sibyle
Ce rătăcesc pe Euxin,
Șoptesc :
„Trec zile, după zile
Și-Argonauții nu mai vin!..“

PASTEL BANAL

LUI NICU DARĂSCU

Frecându-și pânțele de oțel fierbinte
De cheiul rece, umed și murdar,
Un cargoboat norvegian
Respiră sufocat și rar
Ca un mamut antideluvian...

Ghicești c'ar vrea să plece iar
Spre nordul nopților polare,
Să se 'nfrățească la 'ntâmplare
Cu luciul primului ghețar...
Dar negrele otgoane-l țin în frâu
Și macaralele murdare
Descarcă 'n el, vagoane 'ntregi de grâu...

Pe cheiul rece, umed și murdar
Hamalii, dorm ca grânele 'n hambar,

In timp ce mateloții beți, pe bord,
Rânjesc cu pipele 'ntre dinți
Și plâng cu ochii 'ntorși spre nord
Când fumul pipelor fierbinți
Trezesc pe rând în fiecare
Aceași vecinică 'ntrebare:
„In care fund opac de mare
Vor acosta și ei pe vecinicie,
Ca și mamuții problematici
Din cărțile de geologie?..“

STROFE
PENTRU EI ȘI PENTRU ELE

ELEGIA DOMESTICA

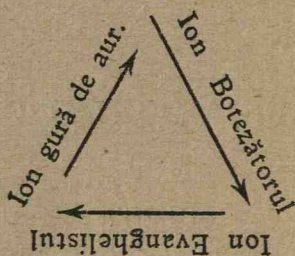
MIORIȚEI

Tu care-mi intri'n casă cu toamna fumurie,
Cu ziua ce se duce
Și noaptea ce-o să vie,
In casa mea, fii bine venită...

Iată-mi casa!

Intoarce doar butonul electric din perete
Și 'mprietenește-ți ochii cu tot ce poți vedea
Căci casa mea, e 'ntreagă de-acum, și casa ta...
Fii prietenă și soră cu „hall“-ul și terasa,
Cu treptele ce urcă sub rustice covoare,
Spre sala de mâncare
Și-odaia de culcare,
Cu sfinții din icoane și morții din portrete,
Cu câinele ce-ți linge manșonul de-astrahan
Și cu pisica albă ce toarce pe divan...

Oprește-ți apoi ochii pe frunzele de laur
 In care se 'ncadrează, sanctificând decorul,
 Patronii mei — Triunghiul :

Iar pe comoda veche, privește-i cum stau gata
 Să-și părăsească parcă, de bucurie, rama,
 Un Domn cu ochi-albaștri și bucle brune:
 Tata!...
 Și-o Doamnă cu ochi negri și bucle blonde:
 Mama!...

Tu care-mi intri'n casă cu toamna fumurie
 Cu basmele bunicei
 Și „Faptele diverse“
 In casa mea, fii bine venită,
 Pentru mine
 Și pentru aceste chipuri, de praf și vremuri șterse,
 Ce te privesc din rame cu-aceiași duiosie
 Ca'n zilele, când toamna, soseam și eu ca tine.

VESPERALA

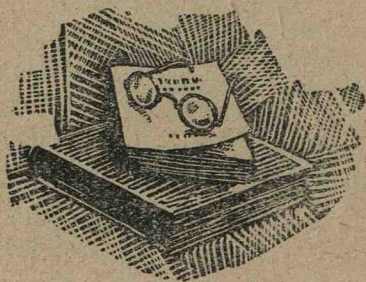
LUI GALA GALACTION

Femeea care mi-a vorbit aseară
De constelații fixe
Și stele căzătoare,
Avea figura lungă și verde ca o pară
Și ochii negri-galbeni ca un adânc de mare...

Femeea care mi-a vorbit aseară
De lucruri mici și fără importanță,
Avea în glas căldura soarelui de vară
Și'n gând, accentuate propuneri de-alianță...

Femeea care mi-a vorbit aseară,
Avea idei frumoase, dar bizare...
Spunea că „plopilor fără soț“ sunt vorbe de ocară,
Și toți „Luceferii“ din cărți sunt stele căzătoare...

Femeea care mi-a vorbit aseară
(Și care o să-mi vorbească viața toată)
A fost odată Mamă,
Dar a rămas Fecioară...
Și fiul ei, nici astăzi n'are Tată!..

RÂNDURI PENTRU SULAMITA

LUI BENJAMIN FUNDOIANU

Sulamita, Sulamita!...
Regele 'nțelept cinstit-a
Trupul tău cu pofta lui...
Și 'n pământul Chanaan
Ca o floare parfumată de gutui
Lângă trunchiul unui cedru din Liban,
Regele 'nțelept voit-a
Să-ți inchine, Sulamita,
Și Coroana,
Și viața,
Și divina-i Palestină,
Căci amanta pentru Rege
E mai mult ca o Regină!..

Dar tu minte n'ai avut...
Și când Regele te-a vrut,
Din palatul lui cu-o sută de odăi
Și de terase,

Ai fugit pe Galaád
Să-i paști caprele râioase
Și din stelele ce cad,
Să-ți faci vise mincinoase

Sub umbrela unui brad...
Lădatu-te-au Profeții
Și 'nțeleptul Solomon,
Ca pe macii din Șaron,
Ca pe crinii din Șenir,
Ca pe grîul din Sulem...
Dar din laudele toate,
N'ai cules de cât scaeții
Și fatidicul blestem
Să nu-i poți fi, nici amantă,
Nici nevestă...

Iată ce-a fost scris la lege!

Sulamita, Sulamita,
Pentru ce-ai fugit de Rege
Și-ai fost proastă?...

ROMANȚA EI

„Je suis la femme, on me connaît“

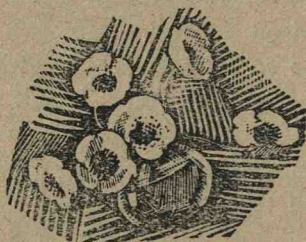
Jules Laforgue

Când vei vedea 'ntre geamuri, la fereastră
O cupă de cristal
Și 'n cupa de cristal o floare-albastră —
Simbolul unui „rendez-vous“ banal,
Ori cine ai fi, să intri fără teamă,
Căci gura mea te-așteaptă
Și trupul meu te cheamă!..

Necunoscut, sau prietin vechi,
Nu-mi pasă!...
Ori cine-ai fi, tu poți intra ori când la mine 'n casă,
Căci casa mea, e casa tuturoră,—
E madreporul magic de mărgean
Spre care năvile-și indreaptă prora
Să-și caute-adăpost în plin ocean...

Și așa cum sunt —
Femeie sau fecioară,
Plebee anonimă sau Regină,
Eu te primesc cu aceeași simpatie
Și ori cine-ai fi,
Al meu ești pe vecie!

.....
Bine-ai venit, preludiu de gitară...
Bine-ai venit, final de mandolină...

CÂNTEC MEDIOCRU

LUI AL. T. STAMATIAD

Toamna a trecut pe lângă mine
(Strada era plină de femei)
Toamna a trecut pe lângă mine
Și m'a luat de braț fără rușine
Ca să fiu întreaga noapte-al ei.

M'a târât apoi într'o grădină
(Pomii galbeni, cerul cenușiu)
M'a târât apoi într'o grădină
Și 'n grădina plină de rugină
M'a culcat în iarbă ca 'n sicriu.

Și mi-a zis: Inchide ochii bine
(Somn ușor de-acuma, dragul meu)
Și mi- a zis: Inchide ochii bine
Și m'a sărutat fără rușine
Și mi-a zis: De-acuma ești al meu!

NIHIL

LUI SCARLAT FRODA

Ascultă!..
Nisipul aleei,
Trosnește ca focul în vatră
Și treptele scării de piatră,
Sărută pantofii femeii
Ce bate grăbită la poartă
Cu degete-absente de statue spartă...

Privește!...
Tăcerea coboară 'n spirale
Rotunde și-ovale
Ca niște confetti de-aceiași culoare...
Aleea-i o stradă cu două canale
In loc de trotuare,
Castanii par mături proptite de zid
Iar scara de piatră (în loc să se urce)
Coboară cu treptele 'n vid...

Privește și-ascultă —
Ce liniște goală...
Solemnă...
Și mută!..

.....

Deșteaptă-te frate și nu mai visa
C'afară nu-i nimeni —
Nimic din ce-ai vrea
Odată măcar să mai fie...
E numai femeea din fotografie,
O mapă cu „lied“-uri de Grieg, pe pian
Și fumul ce urcă din pipă 'n tavan...

IMPĂCARE POSTUMĂ

Deschide-mi poarta inimei pictată
Cu vermillon și-albastru de cobalt,
Și intră — fericită 'nvingătoare,
In minuscula-mi „sală de-așteptare“
Pe-a cărei pardoseală 'mpestrițată
Cu plăci hexagonale de bazalt,
Șopârlele versifică la soare
Și viperile 'nvață geometria...

E tot ce mi-a rămas din măreția
Și nebunia fastului regesc
Cu care-ași fi putut să te iubesc!..

Alhambra-i azi o cârciumă banală,
Veneția, o lamă de cuțit,
Canossa, o iluzie papală
Și Muntele Maslinilor, un mit...

Alege-ți dar, tu singură trofeul
Ce te-ar putea despăgubi de morții
Căzuți în fața porții...
Impodobește-ți apoi gyneceul
Cu zâmbete și plante otrăvite
Și 'n drumul nostru-aproape pe sfârșite,
Dă-mi cel puțin speranța efemeră
Că 'ntr'un apropiat istoric zori de ziuo
Buna Clio,
Ne va 'mpăca definitiv sub piatra
Aceluiași mauzoleu meschin —
Eu, lopătar pe ultima-ți galeră,
Tu, parodia marei Cleopatra!..

EQUINOX DE TOAMNĂ

Ascultă Doamnă!...

Ascultă glasul equinoxului de toamnă

Ce aiurează'n vârful unui plop

Strident,

Dar înțelept ca un Esop...

Ia locul veveriței de-astă vară,

Pe care pădurarul vrea s'o 'mpuște

(Fiind-că 'ncercase să te muște)

Pe-aceiași cracă, stă acum o cioară!...

E simbolul idilelor defuncte —

Idilele de vară (la munte sau la mare)

Un scriitor,

O cetitoare,

O strângere de mână,

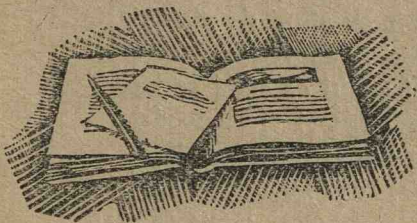
Un „Ah!“

O sărutare...

Și 'n urmă: puncte, puncte, puncte...

E tot ce-a mai rămas din noi —
Din păpădia
Iubirei noastre scurte de-astă vară:
Un plop pe malul Oltului,
O cioară
Și-un glas ce pastîșează vecinicia!...

Ascultă-l încă-odată Doamnă...
E glasul equinoxului de toamnă!...

PLASTICĂ MEDIEVALĂ

Plouase...

Și șoseaua 'n vale,
Incercuia ca un inel
Donjonul vechiului castel
Impodobit cu sfinți de piatră,
Cu seniori și cu vasali,
Cu cerbi goniți de câini ce latră
Și 'ntregul fast al vieței feudale
Cu castelanii ei med-i-evali...

Deși ne cunoșteam de-atâția ani,
Noi totuși, parcă nu ne cunoșteam
Că ne priveam (nu știm de ce) cu ochi dușmani..

Dar în donjonul vechiului castel
In care ne urcasem numai noi,
Fantoma unui cavaler în zale de oțel,

Ne-a strâns de-odată 'n brațe pe-amândoi
Și-un sgomot de metal ne-a deșteptat
Exact în clipa când ne sărutam
(Ca 'ntr'un tablou)
În rama ferestrei fără geam,
Dar cu zăbrele strâmbе și vechi de fer forjat.

Azi plouă iar la Bran...
Ce zici?...
Nu vrei să revedem șoseaua udă,
Donjonul cu ferestre mici
Și cavaleru 'n zale de oțel
Ce-așteaptă dornic să ne mai audă
Bătând în poarta vechiului castel?...

PIANISSIMO

LUI ANTON BIBESCU

S'a 'nserat...
Nu se mai vede pe covoare
Nici o floare...
In bogatele-ți inele
Nu mai suferă — vasal —
Nici un suflet mineral...
Nici un gest de mâini rebele
Nu mai turbură 'nserarea
Ce s'ascunde 'ntre perdele
Sugrumându-și respiraarea
Pe tablouri,
Pe icoane,
Pe oglindă,
Pe sofa
Și pe roșiea lălea,
Incrustată
Ca o pată

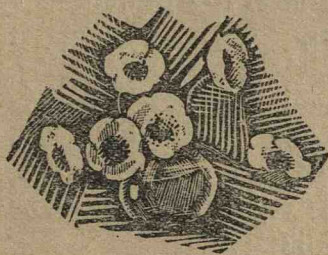
De amurg, pe gura ta...

Intre noi și restul lumii,
S'a lăsat ca o cortină
Agonia unei dâre de lumină...
Hai să punem capăt glumei,
Și sub brațele troiței oltenești de la Corcova,
Hai să ne iubim în cinstea
Lui Giacomo Casanova!...

S'a'nserat...

Nu se mai vede pe covoare

Nici o floare...

ROMANȚĂ FĂRĂ ECOU

LUI THEODOR SOLACOLU

Iubire, bibelou de porțelan —
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceiași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...

Ți mulțumesc!...
Dar cum?... Ce s'a'ntâmplat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
In lipsa mea,
In lipsa ei,
In lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a 'ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...

Iubire, bibelou de porțelan —
Obiect de preț cu smalțul nepătat,
Rămâi pe loc, acolo unde ești..
Să nu te miști...
Și dacă ne iubești,
O!.. Dacă ne iubești cu-adevărat,
Așteaptă-ne la fel încă un an...
Un an măcar...
Atât...
Un singur an...

Iubire bibelou de porțelan!...

STROFE
PENTRU MINE SINGUR

ANDANTE RELIGIOSO

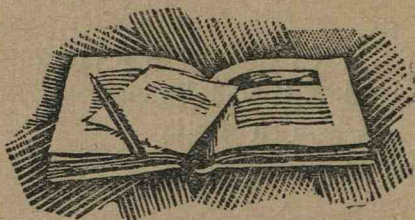
DOMNIȚEI MARTHA

Așa va fi —

La noapte, când vom eși 'n pridvorul
Bisericei zidite de Vodă Brâncoveanul,
Să 'ngenunchem cu sfinții,
Cu popii
Și poporul,
In fața Celui care, își ia la noapte sborul
Ca o fregată albă ce traversează-oceanul...

Ne vom aduce-aminte că ne urâm,
Deși
Purtăm în noi aceleași păcate ancestrale,
Și 'n clipa unanimei ertărei sacerdotale,
Șireți — ca și strămoșii defuncți —
Ne vom privi
Cu ochii superbi de bestii equatoriale...

Iar când sfârșitul slujbei, ne va găsi 'ncrustați
Pe-aceiași panoplie de crime și de viții,
Ne vom topi ca ura dintre boeri și-argați
Și ne vom strânge 'n brațe ca doi dușmani blazați
Ce-am ars numai rachete
Și focuri de-artificii!..

REGĂSIRE POSTUMĂ

LUI LIVIU REBREANU

Cohorta amintirilor rebele
A poposit în fața casei mele —
Și 'n poarta casei mele, a bătut
Un tânăr blond, cu sulică și scut...

De teama amintirilor rebele
M'am hotărât să mă cobor în mine —
Să-l regăsesc pe cel ce-am vrut să fiu —
Și mortul să 'ntregească pe cel viu!..

Și-am coborât...
Dar m'am găsit strein
Ca 'ntr'un cavou de templu bizantin
Cu funerare vase de argilă
Și zidurile umede și pline
De Sfinte și Fecioare bizantine,
Ce mă priviau cu dragoste și milă

Cum mă cobor tot mai adânc în mine —
Tot mai strein de cel ce-am vrut să fiu...

Pe lespezile umede, sfințite
De lacrimile plânse pentru mine,
Sandalele-mi profane răsuna
Ca niște sărutări înnăbușite
Și frescurile mute, suspinau
Ca 'n clipa despărțirilor grăbite —
Și frescurile mute, bizantine,
Păreau pictate și 'ncrustate 'n mine!...

Un tânăr blond, cu suliță și scut,
La poarta casei mele s'a oprit
Și 'n poarta casei mele a bătut
Ca un strigoi în poarta monastirei
In care toți călugării-au murit...

.....
Ce dureroasă-i clipa regăsirei
Cu cel ucis de propriul tău cuțit!...

PE HARTA EUROPEI

LUI ARISTIDE BLANK

Azi noapte-am stat de vorbă cu plopii
Și cu vântul!...

Mă cunoștea și vântul,
Mă cunoșteau și plopii —
Mă cunoșteau din vremea
Când colindam pământul
Cu gândul

Și cu ochii, pe harta Europei.

Și mi-am adus aminte de nopțile de vară

Când o porneam de-acasă —

Abia eșit pe poartă —

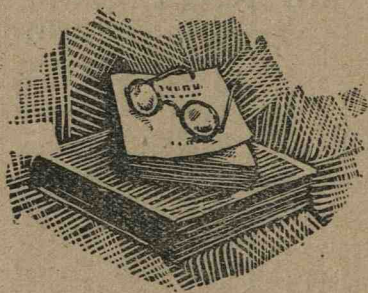
Mă și vedeam departe, prin nu mai știu ce țară...

Dar mă trezeam spre ziuo, cu ochii tot pe hartă.

Și mi-am adus aminte de ce-ași fi vrut să fiu —

Un plop ce se ridică spre cer

Și-un vânt grăbit
Ce 'nconjură pământul mereu...
Și 'ntr'un târziu,
M'am căutat pe hartă, dar nu m'am mai găsit.

SPOVEDANIE

LUI PAUL ZARIFOPOL

Nu beau,
Nu cânt
Și nu iubesc!...

Sunt ca un vechi răboj de lemn,
Pe care 'ncep să-mi recitesc
Infrângerile 'n sens invers,
Că 'n suflet, fiecare semn
De pe răboj, se schimbă 'n vers...

Privesc pe cei ce trec mereu
Pe jos, pe sus, pe străzi, prin gări —
Botezuri, nunți și 'nmormântări,
Și parcă 'n fiecare grup,
Obiectul principal sunt Eu
Ca aurul lichid din stup...

Și mă revăd așa cum eri,
Și patruzeci de ani în șir
Schimbam cireșii 'n palmieri,
Pe tata mare 'n „Uncle Sam“
Și Oltul în Guadalquivir...

Pe când iubeam,
Cântam
Și beam...

SCRISOARE

LUI ALEX. MAVRODI

Mă 'ntrebi ce fac?...
Ce vrei să fac
Mai mult decât s'aștept... să tac..
Să casc... să dorm, și... să visez
Pe fondul roz al unui vechi Ghiordez
Pe care câte-odată, șade
Și blonda mea Scheherazade...

Fac ce-am făcut și eri
Și totdeauna —
Mă bat cu vântul și mă cert cu luna...
Din când în când, mă urc pe deal, spre soare
Să mă 'ntregesc cu globul lui fierbinte —
O veche și unică sărbătoare
Ce-o prăsnuesc de patruzeci de ani...
Cu Oltul însă, nu mai stau de vorbă
Că-i monoton și mărginit la minte

Și nu știe să curgă de cât spre Drăgășani...
 Fac pe Narcis in apa din fântână,
 Sărut pe Maica Domnului de pe troiță
 Pe sfântul Petre-l duc spre cimitir de mână,
 Citesc pe Jules Laforgue
 Și pe Arthur Rimbaud,
 Iar când îmi ese 'n cale Domnul Niță —
 Invățător, și... cârciumar, și... deputat...
 Mă 'nchin umil în fața Christosului din sat,
 Il scuipe în frunte,
 Și îi dau cu „Huo!...
 Și-așa răzbun și pe Laforgue
 Și pe Rimbaud...

Iar când se face noapte și tăcere,
 Când boii dorm pe burtă
 Și oamenii pe spate,
 Mă fragmentez în pietre nestimate
 Și porcilor mă dau să mă digere...

SOLILOCUL NEBUNULUI

LUI TUDOR ARGHEZI

Ași vrea să-mi sparg vitrina cu minciuni
Și 'nchis apoi în rafturile-i goale,
Solemn ca 'ntr'un ospiciu de nebuni
Să-mi fac bilanțul boalei ancestrale.

Falit, timid, umil și resemnat,
Ași vrea să mă cunosc întâi pe mine
Și vechiul sfat al bunului Socrat
Să-l scriu pe geamul nouilor vitrine.

Și așa, stăpân pe tot ce este al meu
Ași vrea să mă desfac de orice vină
Să-mi pot expune 'n For și 'n Coliseu
Intreaga mea origine divină...

Ași vrea să es din geometria 'n spațiu
A zâmbetelor binevoitoare

Și 'n „mediocritatea“ lui Horățiu
Să întru 'nvingător pe poarta mare.

Femeii ce-mi va spune „te iubesc“
Ași vrea să-i smulg cuvintele din gură
Și buzele cărnose să-i strivesc
Cu dinții mei de plug prin arătură...

Iar pașilor ce-mi plictisesc timpanul
Ași vrea să nu le mai aud cadența
Decât în clipa 'n care, căpitanul
Va comanda matrozilor „Partenza“.

Cu gândul și cu ochii 'nfipti în largul
Poemei ce-și întârzie sfârșitul
Ași vrea să fiu tot una cu catargul
Ce sfășie în două infinitul,

Și 'n timp ce pentru semenii din turmă
Va 'ncepe să lucreze-adânc lopata,
Ași vrea — plecat din țară fără urmă —
Să putrezesc pe Rio de la Plata!...

PARTENZA

LUI CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Partenza!...

Mă chiamă tangenta

Vieței multiple, trăită 'n beția

Și 'n visele roze și verzi de hasiși...

Mă chiamă bizara, prelunga și lenta

Minciună-a vieței trăită 'n decorul

Haotic, al clipei, când cu-ochii închiși,

Aplauzi actorii,

Ucizi autorul,

Bisezi nebunia

Și 'n ultimul stadiu de metamorfoză,

Cu ultima doză

Incepi agonia!...

Partenza!...

Mă chiamă portretul

Femeii absente, cu ochii topiți

In două elipse concave de smoală...
 Mă chiamă parfumul ocult și magnetul
 Mulatrelor blonde cu dinți poleiți,
 Cu unghii vopsite — albastre și roze —
 Și 'n clipă supremă, cu gesturi și poze
 De convalescente sătule de boală!...

Partenza!...

Mă chiamă oceanul

Și glasul sirenei ce-anunță plecarea
 Spre sudul fantastic al „Fetei morgane“

Mă chiamă suprema 'nfrățire cu anul,

Cu luna, cu ziua, cu ora, cu clipa

Când gestul fatidic sfârșește risipa

Aromelor calde de ceai și banane;

Când Yama ne șterge din Wansa prezența...

Mă chiamă 'nserarea eternă —

Uitarea!...

Mă chiamă supremul adio!...

Partenza!...

STROFE
PENTRU CEL DE SUS

LUI I. G. DUCA

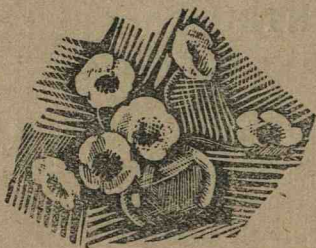
RUGĂ PENTRU DUMINICA FLORIILOR

Desleagă-mă Părinte de ce-am jurat să fiu
Și iartă-mă că 'n viață n'am fost decât ce sunt —
Un cântec prea de vreme, sau poate prea târziu,
Un ropot scurt de ploaie
Și-un mic vârtej de vânt...

Desleagă-mă de vina de-a fi 'ncercat să fac
Granit din cărămidă
Și bronz din băligar,
Colan de pietre scumpe, din sâmburi de dovleac
Și-un Pegas cu-aripi duble din clasicul măgar...

Și iartă-mă că 'n viață n'am fost decât așa
Cum te-am crezut pe Tine —
C'asa credeam că-i bine!...
Dar azi, când văd că-i altfel de cum am vrut să fie,
Stropește-mi ochii, Doamne, cu stropi de apă vie,

Retează-mi mâna dreaptă
Și pune-mi straje gurei,
Alungă-mi nebunia din scoarțele Scripturei
Și-apoi, desprinde-mi chipul de pe icoana Ta
Și fă să uit c'odată, am fost și eu ca Tine!..

RUGĂ PENTRU ZIUA SCHIMBĂREI LA FAȚA

Doamne!...

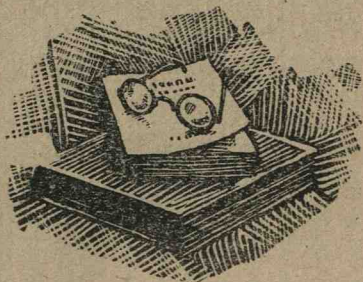
Lasă-mă să stau de vorbă și cu Tine,
Nu fii Tată vitreg cu copilul Tău
Care n'a făcut în viață decât bine
Și n'a fost plătit în schimb decât cu rău...

Lasă-mă să-ți spun că nu se poate
Să rămâi mereu așa cum ești,
Când puterea Ta se 'ntinde peste toate
Și când toate, sunt așa precum voești...

Lasă-mă să-ți spun c'alcătuirea
Celor ce le crezi fără prihană,
A 'nceput să răsvrătească omenirea
Dornică de o viață mai umană...

Fă să fie-așa precum se spune
C'ai fi vrut să fii cu lumea toată —
Rău cu cele rele,
Bun cu cele bune —
Fii măcar acum, ce n'ai fost nici odată...

Fă să fie bine pentru bine
Și la fel, frumos pentru frumos
Și să fim și noi la fel cu Tine —
Cel de sus la fel cu cei de jos.

RUGĂ PENTRU ZIUA MEA ONOMASTICA

Mă caut și nu mă găsesc!...

Mă caut în vechiul ogor strămoșesc —
In grâu, în porumb și'n secară,
In apa fântânei cu ghizduri de piatră
Și'n focul din vatră,
In golul din casă
Și'n gloata de-afară,
Și'n toți răposații ce'n mine trăesc
Mă caut zadarnic...

Zadarnic mă caut, că nu mă găsesc!...

Când vântul se ceartă cu plopii pe drum
Și drumul trosnește sub pașii greoi,
Mă caut și'n larma vieței de-acum
Și 'n pacea vieței de-apoi...

Când ziua se 'ngână cu noaptea pe lac,
Mă caut în iarba de leac,
In Steaua polară ce poartă noroc,
In bobi
Și'n ghioc...
Mă caut și'n vechiul ceaslov bătrânesc
Cu slovele șterse...
Dar nu mă găsesc.

Zadarnic mă caut, că nu mă găsesc...

Părinte!...

Ce vină mă face s'alerg
Cu gândul și fapta spre morții de eri,
Că urmele mele, din lume se șterg
Și nu mă găsesc nicăeri?...

Ce vină mă face să nu mă găsesc
Când tot mai trăesc?...

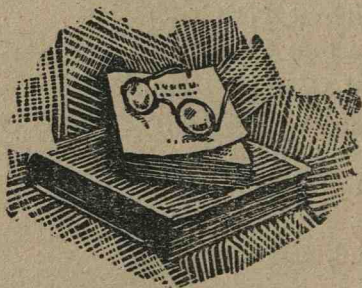
RUGĂ PENTRU ERTAREA PĂCATELOR

Știu că-s vinovat Părinte...
Știu că vina mea e mare —
Vină fără de ertare;
Că-mi bat joc de cele sfinte
Și nesocotesc scriptura
Când păcătuesc de-arândul
Și cu fapta,
Și cu gândul,
Și cu ochii,
Și cu gura...

Știu că-s vinovat Părinte...
Dar cu mult mai vinovat,
Este-Acela care minte!...

Eu nu mint —
Eu sunt ca Tine!...

Nu știu dacă-i rău sau bine,
Dar nu cer să fiu ertat,
Fiindcă Tu, trăești în mine —
Și cum Tu faci numai bine,
Ce fac eu, la fel cu Tine,
Nu-i păcat...

RUGĂ PENTRU MĂNTUIREA COPIILOR DIN FLORI

Doamne,
Fiindcă m'ai făcut așa,
După chipul și asemănarea Ta,
Pentru ce n'ai vrut să fiu și eu
Inclinat mai mult spre bine,
Nu spre rău?...

Pentru ce nu m'ai făcut să fiu
Fără nici o formă, ca argintul viu —
Curcubeu să râd numai când plouă
După fiecare primăvară nouă,
Să n'aud
Și să nu văd nimic,
Să-mi trăesc viața fără să mi-o stric,
Să m'afund în mine ca nămolul 'n lac
Și să 'nvăț cu gura mea,
Să tac,

Nu să sbier
Ca măgarul rebegit de ger!..

Doamne,
Iartă-mă, dar nu e-adevărat...
Eu nu sunt copilul Tău —
Și e păcat!...
E păcat că Tu nu poți să fii
Tată cu mai mulți copii...
Ai avut doar unul singur — știu...
Dar Isus Christos a fost ucis de viu
Tocmai fiindcă El a fost copilul Tău...
Pe când eu —
Eu și toți ceilalți nemuritori,
Suntem doar copiii Tăi... din flori!..

CUPRINSUL

Pag.

I. STROFE PENTRU ELEMENTELE NATUREI:

1. Pentru lumină	11
2. Pentru foc	13
3. Pentru vânt	15
4. Pentru ploaie	17
5. Pentru zăpadă	19
6. Pentru întuneric	21

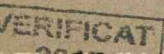
II. STROFE PENTRU CELE PATRU ANOTIMPURI:

1. Primăvară inutilă	25
2. Vara în Capitală	27
3. Cu Toamna în odaie	29
4. De vorbă cu Iarna	31

III. STROFE PENTRU FAPTE DIVERSE:

1. Ultima oră	35
2. Moartea pasagerului	37
3. Pastel profan	39
4. Amiază rurală	41
5. Seară rurală	43
6. Ploaie urbană	45

	<u>Pag.</u>
7. Aquarelă	47
8. Marină estivală	49
9. Pastel banal	51
IV. STROFE PENTRU EI ȘI PENTRU ELE:	
1. Elegia domestica	55
2. Vespérală	57
3. Rânduri pentru Sulamita	59
4. Romanța „Ei”	61
5. Cântec mediocru	63
6. Nihil	64
7. Impăcare postumă	66
8. Equinox de toamnă	68
9. Plastică medievală	70
10. Pianissimo	72
11. Romanță fără ecou	74
V. STROFE PENTRU MINE SINGUR:	
1. Andante religioso	79
2. Regăsire postumă	81
3. Pe harta Europei	83
4. Spovedanie	85
5. Scrisoare	87
6. Solilocul nebunului	89
7. Partenza	91
VI. STROFE PENTRU CEL DE SUS:	
1. Rugă pentru Duminica Floriilor	95
2. Rugă pentru ziua Schimbărei la Față	97
3. Rugă pentru ziua mea onomastică	99
4. Rugă pentru ertarea păcatelor	101
5. Rugă pentru mântuirea copiilor din flori	103

ATELIERELE
GRAFICE
CULTURA
NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

1930

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ "CAROL
BUCUREȘTI